

MAG

930309

ARBEJDER BLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTRUM

Universitetsbiblioteket

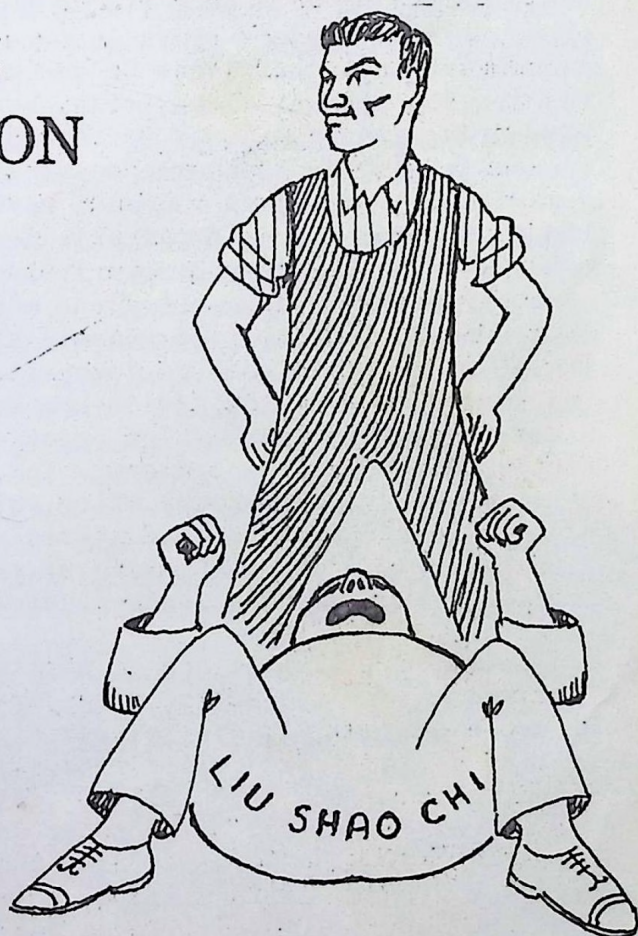
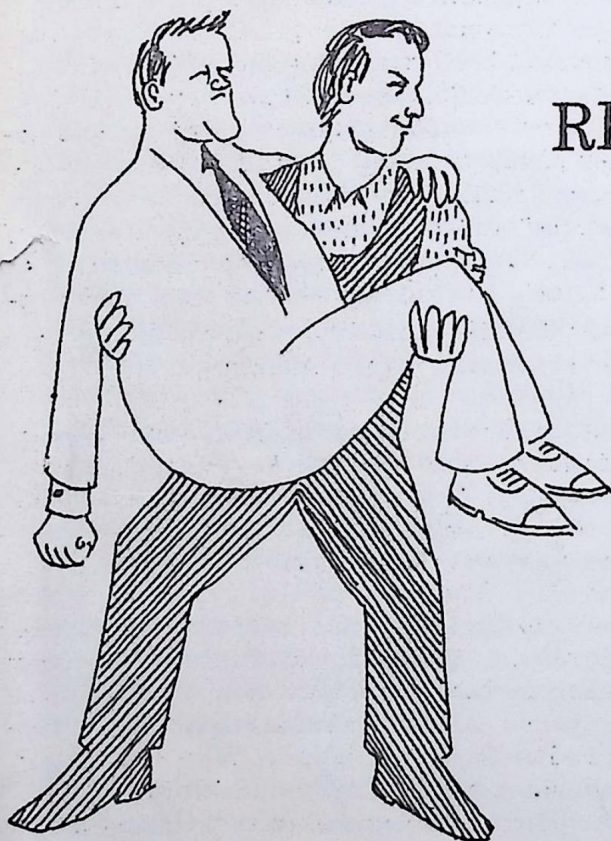

1. årg. nr. 2

januar 1970

KAN DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE LÆRE NOGET AF DEN KINESISKE KULTUR REVOLUTION

?

De fleste har sikkert på et eller andet tidspunkt læst, hørt eller måske i TV set et eller andet om kulturrevolutionen i Kina. Mange mærkelige forklaringer har været ført frem disse steder, f.eks. at "Kina er ved at opløses af borgerkrig" - at "alle, der ikke betingelsesløst følger Mao, er blevet udryddet", at hæren under dække af "kulturrevolution" har taget magten i landet osv. - Hvad skal man tro af det? - Det er ikke altid let at afgøre.

I Kina blev oprettelsen af det folke-

demokratiske diktatur, dvs. arbejderklassens og de mindre bønder og næringsdrivendes diktatur over storkapitalisterne, godsejerne og de udenlandske "interesser" endeligt afsluttet med proklamationen af den kinesiske folkerepublik i 1949. Siden da er landbruget blevet gradvist og fredeligt omfattet af industri og demokrati

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123774

I landdis
munistisk

hjelpe hinanden, og da dette slog an uanset

de brede masser af fattige bønder og småbønderne, som udgør størstedelen af landets befolkning (80-90%), så fulgte efterhånden af sig selv nødvendigheden af at nedpløje markskellene og oprette kollektivbrug for at få endnu bedre arbejdsdeling og bedre fordeling af den endnu ret sparsomme landbrugsmaskinpark. Folkekommunerne er en videreførelse af denne linje i udviklingen på landet. Her har man blot ført arbejdsdelingen endnu videre og medtaget de lokale småindustrier i denne arbejdsdeling.

Hele denne udvikling foregik med modstand fra godsejerne og storbønderne og beslutsomhed og enig kamp fra de små og de fattige bønders side. Ideerne til sammenslutning anbefalede og udspreddes fra det kommunistiske parti, men de blev hele tiden suppleret og forbedret gennem forslag fra bønderne selv. Tit kom signalet til at gå videre i udviklingen henimod stordrift direkte fra bønderne i de områder, hvor erfaringerne var særlig gode. - På denne måde undgik man de unødvendige modsætninger, der altid følger af emsige "eksperter" indblanding i forhold, som de kun har sparsomme - eller måske slet ingen - forudsætninger for at sætte sig ind i. På samme måde blev i årene efter folkerepublikkens oprettelse industrien nationaliseret og en planlægning af produktionen gennemført i landsmålestok.

Den optimisme, afsættelsen af kapitalisterne og oprettelsen af arbejderklassens statsmagt medførte, gav sig hurtigt udslag i betydelige produktionsstigninger, og fra 1958 fulgte "det store spring fremad", som man har døbt perioden i Kina. - Herunder steg industriproduktionen kolossalt, og selvom ikke alt det, der fremstilledes var lige godt, så gav "springet" arbejderne og bønderne, der hermed også startede i "industrifaget", en vældig tillid til deres egne evner. Samtidig aflastede det de i forvejen ikke ret talrige fabrikker i byerne på de områder, hvor kvaliteten af det fremstillede stål og de færdige produkter ikke spillede nogen afgørende rolle. (Det drejede sig mest om håndredskaber og halvmekaniserede redskaber til landbruget, fremstillet efter forskrifter fra bønderne).

Imidlertid var det ikke alt, der tegnedes lyst og godt i det nye Kina. Ligesom

i Sovjetunionen og de østeuropæiske lande opstod der med årene et problem med ret uhyggelige udsigter. Rundtomkring i det kommunistiske parti, i statsapparatet, i Folkets Befrielseshær samt i fabriks- og kommuneledelser begyndte en del folk at optræde som vore hjemlige levebrøds- politikere og pampere. Og tilsyneladende blev der stadig flere af denne type folk. Som paddehatte skød de frem, selv de steder, hvor man mindst ventede det. I Sovjet og de fleste østlande kunne kineserne med de revolutionære i det kommunistiske parti med Mao i spidsen i denne periode (ca. 1955-65) direkte se, hvad det endte med, hvis man ikke gjorde noget ved sagen. Så ville med sikkerhed denne type folk finde stadig tættere sammen og tilsidst kaste de ægte socialister ud af partiets ledelse og berøve folkemasserne enhver reel magt, først indenfor undervisning og kultur, så i industri- og landbrugsvirksomhederne og tilsidst i hele samfundet. Den sejr for arbejderklassen og det arbejdende folk, der gennem mange års væbnet kamp med tunge ofre var vundet med oprettelsen af Folkerepublikken og arbejderklassens statsmagt ville være tabt.

Hvad kunne man stille op imod kontor- og "specialist"vældet? Mao og de øvrige revolutionære i det kommunistiske partis ledelse studerede problemet nøje og kulturrevolutionen blev sat igang.

Som en slags forløber for kulturrevolutionen, havde der i årene forud fundet en revolutioneringsbevægelse sted. Men denne var ikke afgørende slået igennem andre steder end i Folkets Befrielseshær, hvor Lin Piao var leder. Her blev imidlertid et vildtstrakt revolutionært demokrati gennemført.

Kulturrevolutionens målsætning blev afgørende at få knust den nye udgave af revisionisme, dvs. forfalskning af marxismen, som fulgte i kontor- og pampervældets fodspor - samt at tilbageerobre den del af magten, som det nye og gamle borgerskab havde tilrevet sig og udøve arbejderklassens diktatur. At revolutioneringsbevægelsen tidligere var slået igennem i Folkets Befrielseshær fik nu stor betydning. De lokale hærafdelinger, som traditionelt fra befrielseskrigens dage nyder stor anseelse i den jævne befolkning, trådte mange steder til og støttede de revolutionære komiteer, der under kulturrevolutionen blev dannet på lokalt plan.

om kort omtalt før, var det ikke alene i statsapparatet og i virksomhederne, men også på kulturens område, man måtte sætte ind. Faktisk var det der, at pamperne og deres hjælpere i særlig grad havde bidt sig fast.

Fra pressen, radioen, teatre, biografer, skoler og universiteter strømmede de gamle ideer om magt og anseelse stadigvæk ud, for at få folket til at affinde med den revisionistiske udvikling og få de ærlige kommunister og foregangsmænd på arbejdspladser og andre steder til at opgive kampen imod dem eller få kampen til at se håbløs ud.

Den eneste måde de ægte revolutionære kommunister i partiets ledelse med Mao og Lin Piao i spidsen kunne ændre disse tilstande var, ligesom under revolutionen at støtte sig på de brede masser og overdrage den direkte og faktiske magtudøvelse til arbejderne og de fattige bønder. Man fandt ved massernes hjælp ud af, at levebrødspolitikkerne og pamperne på det nærmeste havde en skyggeregering med "selveste" præsident Liu Shao-chi som hovedmanden.

Alt, hvad folk fandt ud af rundtomkring i landet af intriger og numre, kunne på et eller andet tidspunkt føres tilbage til Liu Shao-chi. Selvfølgelig havde han ikke i detaljer organiseret det hele, men det var helt tydeligt, at det var ham, der var det reaktionære samlingspunkt.

Undervisningsområdet var det hårdest angrebne. Her dannedes de røde garder af revolutionære elever, som sammen med de lærere, der var revolutionære gennemførte en revolutionering af undervisningen. I stedet for eksamensjageri og konkurrencementaltet, indførtes gennem revolutionær kritik med deltagelse af arbejdere i byerne og bønder ude i landdistrikterne et nyt skolesystem, og de reaktionære 'skolemestre' og professorer blev afsat og overført til praktisk arbejde af forskellig art. Efter det nye system lærer eleverne de ting, de virkelig har brug for i praksis, og de deltager jævnligt i arbejde i marken, på fabrikken eller i vareomsætningen, så at de ikke glemmer, hvad de skal bruge skolekundskaberne til. Herved umuliggøres enhver "studenteoverlegenhed" overfor alminde-

lige arbejdende. Eleverne kommer simpelthen til at føle sig som en del af den samlede arbejdende befolkning, hvis særlige opgave det er at give de skolekundskaber, som mange af de ældre arbejdende ikke har, eller som de har glemt, videre ud i det praktiske arbejde - alt sammen med det formål at forbedre arbejdet for det fælles vel og fremskridt. I stedet for at prale af skolekundskaberne og føle sig bedre end andre, lærer eleverne nu at bruge kundskaberne og være beskedne og ærlige.

De lærer den revolutionære klasseholdning med at hjælpe hinanden i stedet for at konkurrere om 'fine' embeder og høje lønninger.

Det er ikke kun på skolerne og på kulturlivets område, at arbejderklassen har holdt sit indtog. Det hele ville ikke være ret meget bevendt, hvis overlegne direktører, topfunktionærer og teknikere stadig var slavepiskere rundtomkring på fabrikker og andre arbejdspladser. Det er de derfor heller ikke længere. Også i industri og landbrug er det nye borgerskab: pamperne, de intellektuelle, falske eksperter og "socialistiske" levebrødspolitikere blevet væltet af pinden. Masser af steder har arbejderne og de revolutionære teknikere og ægte kommunistiske funktionærer på arbejdspladserne dannet de såkaldte revolutionære komiteer for at komme kontroversvæddet og regeresygen til livs. På Shih-kiachwang Tekstiltrykkeri og Farveri, der ikke er noget særtilfælde, har den revolutionære komite smidt disse ledere ud og afskaffet deres komplicerede og ofte fuldstændig tåbelige regulativer og regler. Arbejdsgangen i kontorerne er blevet stærkt forenklet og i tekstiltrykkeriet og i farveriet arbejder funktionærerne nu med på skift, og teknikerne er kommet ud fra deres glasbure og deltager i det manuelle arbejde. Dette har forståeligt nok skabt en helt ny atmosfære på virksomheden. Der er en hidtil uset arbejdsglæde, og det vrirler med gode ideer og nye initiativer til gavn for og forbedring af arbejdet på fabrikker - både hvad angår mængde og kvalitet og anvendelse og forbedring af fabriksudstyret. I hver fabriksdal har de beskæftigede oprettet nogle grupper, som man kalder "tre-i-éen grupperne". De består af både arbejdere, revolutionært teknisk personale og foregangsmænd fra det kommunistiske partis lokale afdeling (der naturligvis

også arbejder med i fabrikshallen). Grupperne varetager den daglige ledelse af produktionen, planlægger den direkte arbejds gang, diskuterer forslag forbedringer osv.

Når arbejderne nu møder på den omtalte fabrik, er de fulde af energi, hævder de selv. Ofte møder de af sig selv før arbejdstids begyndelse. Tidligere havde de intet at skulle have sagt med hensyn til udarbejdelse af produktionsplaner og ingen indflydelse på den daglige produktions gang. - Nu, efter iværksættelsen af kulturrevolutionen, er de ikke bare på papiret blevet "herrer i eget hus", men også rent faktisk blevet det. Og som det er gået på Shihkiachwang Tekstiltrykkeri og Farveri, er det gået på hundredtusinder af arbejdspladser i Kina.

Men kommer alt dette i grunden os ved her i Danmark? Kina, det er jo alligevel så langt væk, og det er jo ikke nær så industrielt udviklet som Danmark. - Det er det ganske vist ikke; men klassekampen, den er i sit væsen den samme, om den foregår under kulturrevolutionen i Kina, eller den foregår under det borgerlige "demokrati" i Danmark. Kulturrevolutionen har på den ene side vist, at når arbejderklassen erstatter kapitalistklassens diktatur, (som vi her i landet har i form af det borgerlige "demokrati"), - når arbejderklassen erstatter dette diktatur med sit eget diktatur over kapitalistklassen, så behøver det ikke nødvendigvis at ende som i Sovjetunionen, hvor man på ny har fået kapitalisme, blot i en anden form end før (statskapitalisme). Kulturrevolutionen viser, at det ikke er nok at erobre magten i samfundet og nationalisere kapitalisternes ejendom. Det kapitalistiske samfunds overbygning, dvs. hele kapitalistklassens statsapparat, kultureliv, skole- og uddannelsesvæsen, presse, radio, TV osv. må ikke alene overtages. Det må også ødelægges og opbygges i en ny form, så at det kan komme til at tjene den arbejdende befolknings interesser. Hvis ikke det gamle statsapparat ødelægges, vil det være et uundværligt og indbydende springbræt for de styrtede magthavere. Herfra kan de

præparere især de nye generationer, der ikke har oplevet tiden før den socialistiske revolution. Derfor må hele samfundslivets ledelse efter arbejderklassens magtovertagelse overgå direkte til de mest erfarne arbejdere og andre arbejdende mennesker. Ellers er det umuligt at undgå eller afsløre de forsøg på at generebre magten i samfundet ved en modrevolution, der gøres fra den slagne kapitalistklasse og dens hjælpere og kolleger i toppen af det gamle statsapparat og de borgerlige politiske partiers og fagforeningers tidligere topledelse.

Foruden at kulturrevolutionen på denne måde har givet ny tiltro hos millioner af mennesker i hele verden til at det en dag vil lykkes at indføre et retfærdigt socialistisk samfund uden udbyttere, så har kulturrevolutionen for os og for arbejderklassen i andre lande også en øjeblikkelig praktisk betydning. Den har givet os en ny mulighed for bedre i det daglige liv at kunne gennemskue vore egne pampere og falske socialister.

Er det politikerens smukke ord - eller er det hans handlinger, man skal bide mærke i? - Er han talerør for os - eller er han en vældedig formynder, der fra sin fine velpolstrede stol har medlidenhed med os stakler, "som blev dernede i skidtet", og som han jo "desværre" ikke kan gøre ret meget for?

Disse og mange andre spørgsmål, der angår revisionisme og pamperuvæsen i arbejderbevægelsen, stiller man sig automatisk, når man har studeret kinesernes erfaringer fra kulturrevolutionen. De folk, man der har jaget på porten, er af nøjagtig samme slags, som dem, der her afleder arbejderklassens krav og dens kamp for socialisme. Når man har tilegnet sig de kinesiske erfaringer, bliver man hundrede gange mere vågen for den slags end før.

I sidste ende er disse ting afgørende for om det vil lykkes Danmarks og de andre kapitalistiske landes og de statskapitalistiske østlandes arbejderklasse at organisere sig på ny, føre deres krav på ethvert plan igennem og til sidst lave revolution og slå kapitalismen af marken. Hvis hver anden "arbejderpolitiker" er en pampertype, så mislykkes kampen med sikkerhed. For uanset hvad pamperne og

levebrødspolitikernes af og til kan finde på at sige af "revolutionære" ting, så er det helt sikkert, at de allerfleste af dem i praksis vil forsvare kapitalismen som system til sidste blodsdråbe. Det er jo netop dette system, som de kan takke for deres privilegerede stilling, høje løn, "anseelse" og overklasselevevis. Pampere og revisionistiske "arbejderpolitikere" er altid en dødelig fare for arbejderbevægelsen. Det kan man overbevise sig om ved at se på det faglige bureaukrati herhjemme, hvor selv beskedne krav fra arbejderklassen undertrykkes eller snakkes ihjel og strejkeretten er indskrænket til næsten intet, for at ikke "samfundet" (dvs. det kapitalistiske samfund) skal lide skade. De er

lette at kende disse pampere og levebrøds "arbejderpolitikere" uanset hvilket parti, de er tilsluttet - uanset om det er her i landet, eller det drejer sig om folk, der er gule, brune eller sorte i huden. Overalt i verden er det deres indstilling til sig selv og de mennesker de repræsenterer, der er det afgørende punkt. Undertrykker de arbejderne initiativ og krav, så er de reaktionære - eller på vej til at blive det. Optræder de som talerør for de arbejdende og forsvare deres krav og interesser, så er der til gengæld god grund til at slutte op om dem og støtte dem.

---oOo---

POLITIETS STILLING UNDER ARBEJDSKAMPE

En artikel under ovenstående titel i LO's blad "Løn og Virke" nr. 12 1969 gør klart rede for den klasseforræderiske funktion, fagforeningerne i dag har fået under den socialdemokratiske ledelse. Artiklen er et referat fra en rundbordsdiskussion mellem repræsentanter for politiet, Dansk Politiforbund, Dansk Kriminalpolitiforening, Dansk Arbejdsgiverforening og LO". Emnet var som overskriften lyder, og artiklen slår straks fast, at "der synes at være opnået en vidtgående enighed om politiets stilling i sådanne situationer".

Vi har allerede gennem flere årtier vidst, at de ledende fagforeningspampere havde gjort fagforeningerne til en del af den kapitalistiske undertrykkelsesmaskine. Det er nu så oplagt, at de ikke engang selv er konsekvente i deres forsøg på at skjule det. Den herskende klasse i

Danmark har adskillige undertrykkelsesmidler til dens rådighed, og for at alle kan fungere tilfredsstillende, er det nødvendigt, at de samordner deres indsats. Den vigtigste del af dette samarbejde og de aftaler, man når frem til, foregår naturligvis bag kulisserne. Arbejderne får ingen information om de studehandlere, som finder sted her. Alligevel kommer fagforeningernes andel i undertrykkelsen af arbejderklassen også tydeligt frem i åbne diskussioner mellem politi, arbejdsgivere og fagforeningspampere.

"Der blev indledningsvis fra LO-repræsentantens side givet udtryk for, at Danmark er et af de lande, der har de færreste arbejdskampe. Årsagen hertil er blandt andet, at organisationsprocenten her i landet er meget høj". Hele den ovenfor omtalte forsamling er naturligvis enige i, at få arbejdskampe er en god

ting, idet man ønsker så få forstyrrelser i det kapitalistiske maskineri som muligt. Den vurdering, at den høje organisationsprocent er en væsentlig årsag dertil, er korrekt, idet fagforeningerne i dag ganske bevidst arbejder på at bevare "freden på arbejdsmarkedet". Det siges lidt længere nede i artiklen:

"... både fagbevægelsen og arbejdsgiverne (er) interesserede i at udvikle situationen på en så rolig og fornuftig måde som muligt".

Havde fagforeningerne været et kampmiddel mod arbejdsgiverne og kapitalismen, ville en høj organisationsprocent naturligvis have medført, at mange og omfattende arbejdskampe fandt sted. En samlet og organiseret kamp er det eneste virksomme middel, hvormed arbejderne kan sikre sig noget som helst reelt i det kapitalistiske samfund. De socialdemokratiske pampers opgave er at sabotere enhver kamp, før den bliver farlig for kapitalismen. Hver gang der er tale om kampvilje blandt arbejderne, træder fagforeningerne til og prædiker "forhandlingsløsning", hvorefter de får etableret en studehandel bag kulisserne.

Hvis udviklingen skulle løbe ud af fagforeningspampernes kontrol, står borgerskabets militær og politi parat til at forsøge at knuse arbejderne kamp. Men naturligvis foretrækker de magthavende, at kampen standses, før den glider ud af pampernes kontrol. Dette siges også i artiklen: "Ingen af parterne ønsker at skabe en situation, hvor politiets indgriben bliver nødvendig".

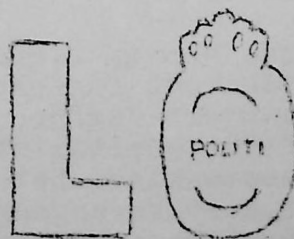
Men kampene vil nødvendigvis intensiveres; klasseforræderne vil ikke i længden kunne holde kampene tilbage, idet kamp er den eneste modvægt mod kapitalismens bestandige overgreb på den klasse, som holder produktionen i gang. Politiet må da være forberedt på, at de skal have kniplerne eller hårdere midler i sving, og på konferencen var alle enige om, at dette var nødvendigt ud fra den betragtning, at der jo blot kunne være tale om nogle få "urostiftere": "Fra politiets side er man ganske klar over, at uro og provokationer ikke kommer fra de ansvarlige, faglige ledere og næ-

sten aldrig fra de tusinder af organiserede arbejdere, som efter anvisning fra deres organisationer deltager i en strejke. Kilden til uro vil næsten altid findes hos nogle ganske få, uansvarlige elementer, der oftest følger helt andre formål end de rent faglige".

Om det direkte samarbejde mellem fagforeningspamperne og politiet i "uønskede situationer" siges der følgende: "For at kunne løse disse opgaver vil det være overordentlig værdifuldt, hvis politiet under - og gerne før - en strejke har kontakt til de ansvarlige faglige ledere, så man gennem et fornuftigt samarbejde kan orientere hinanden og måske på den måde forebygge en udvikling, der set fra såvel fagbevægelsens som samfundets side må betragtes som uønsket. Herom var der enighed i panelet".

Tydeligere kan det vist ikke siges. Men ligesom for at glatte lidt ud på disse åbenlyse klasseforræderiske indrømmelser fortsættes der: "Der var ligeledes enighed om, at politiet må opretholde streng neutralitet under enhver arbejdskamp og frem for alt undgå at tage parti".

Hvad menes der med denne "neutralitet"? I hele artiklen tales der om, hvordan man i fællesskab skal søge at "pacificere" arbejderne; ikke med ét ord tales der om nogen foranstaltninger mod arbejdsgiverne. Såvel politi som fagforeningerne under kontrol af de socialdemokratiske pampere er klasseundertrykkelsesmidler, som er rettet ensidigt mod arbejderklassen og folket. Dette er kendsgerninger, man må holde fast ved, hvis det skal lykkes arbejderklassen at vinde blot ét skridt i kampen for socialismen eller i den daglige kamp mod arbejdsgiverne.

BREV FRA LÆSER.

Med nogen undren modtog jeg i går et Arbejderblad, hvori man går ind for at skabe et nyt revolutionært kommunistisk parti i Danmark. Jeg var lidt forbløffet, for jeg har aldrig dyrket Marx, Lenin og allermindst Mao Tse-tung.

Ved at importere en ny isme begår I blot samme fejl som beslægtede forgængere. Man kan ikke integrere en ønskelig renhed og retfærdighed med en eller anden ideologi; det hele munder altid ud i en blød gang mellemvare, som er lig summen af den fortolkning og udøvelse af ideen, som dens tilhængere står for.

Ved at søge at tage patent på at være det mest arbejdsvenlige parti, repeterer I blot, hvad så mange socialister i tide og utide har påberåbt sig.

Imidlertid synes jeg om jeres sans for retfærdighed og uretfærdighed og kan tilslutte mig tanken om mere sober adfærd over for vore næste. En sådan tænke- og handle måde må kunne rummes andetsteds end i et partiprogram. Et nyt parti er i sig selv dødfødt; men det vil interessere mig at se, hvilken diskussion I kan få i ARBEJDERBLADET, hvorfor jeg hermed bestiller et abonnement.

Med venlig hilsen
K.A.J.

SVAR.

Tak for dit brev med abonnementsbestilling på vort nye blad. Vi har med interesse læst dine kommentarer.

Umiddelbart kan det jo nok forekomme som en på forhånd dødsdømt idé at sætte sig som mål at starte et nyt revolutionært socialistisk parti her i Danmark. Dels er der tilsyneladende ikke særlig høj søgang i klassekampen for tiden hverken i Danmark eller det øvrige Norden, dels er der herhjemme en sand mangfoldighed af partier og grupper i forvejen, der påberåber sig at sidde inde med de vises sten: 'Stort udbud, ringe efterspørgsel' - kunne man sige.

Imidlertid mener vi, at der er tydelige tegn på, at de fredelige og relativt idylliske tilstande, som vi kender fra "velfærdsperioden", ikke vil holde ret længe endnu. I den moderne vestlige verden er de enkelte landes vilkår temmelig snævert forbundne, og samtlige landes vilkår er yderst følsomme for, hvad der sker og vil ske i USA. Heraf er de lande, der ikke er med i Fællesmarkedet, hvilket bl.a. vil sige Danmark, de mest udsatte og sårbare i forbindelse med økonomiske og politiske kriser i "imperialismens førsteland", USA.

Endvidere - når vi nu lægger ud med vort blad - så er det ikke noget tilfælde, at Mao Tsetung er med på vor liste over "koryfæerne" i den marxistiske litteratur. Som vi skrev i lederartiklen, så bygger de senere marxistiske ledere altid på forgængerne. De tager de efterladte teorier op til kritisk vurdering og afprøvning på praksis, forsvarer det, der er holdbart i teorierne, ligesom de selv i lyset af deres egen praksis og udviklingen i den verden, de lever i, bygger videre på den marxistiske videnskab. Dette har Mao efter vor mening vist et særligt talent for at gøre. Desuden er han efter vor mening den første, der virkelig har evnet at få marxismens teori ud af studerkammeret til almindelige mennesker, der kan tage den i anvendelse i deres hverdag. Vi vil efter bedste evne prøve at følge hans eksempel.

Teori og praksis må aldrig skilles ad. Skilles teori fra praksis, så bliver teorien usand og vil derfor ikke kunne bruges til noget. Processen: samle erfaring - bruge erfaringerne - samle nye erfaringer - bruge erfaringerne - osv. må ikke "hakkes over". Teori er ophobede erfaringer og gemmer man disse erfaringer væk eller bruger man dem blot til at underholde folk, som i forvejen kender disse erfaringer til bevidstløshed, med - så mister det ethvert formål at nedfælde erfaringer i hukommelsen eller på papiret.

Det vi mener, at vi adskiller os fra samtlige udbrydere af "socialisme" i, er, at vi virkelig ønsker at blive

vurderet på vore gerninger og ikke på vores eventuelle smukke ord. Står vor praksis ikke mål med vore skrivelser, er det hele jo intet værd.

Hvis vi evner at fastholde denne "grundlov", vil vi automatisk komme til kraftigt at adskille os fra samtlige andre socialistiske grupper og partier. De betragter sig altid som en slags formyndere for de dele af befolkningen, som de repræsenterer - eller gør krav på at repræsentere - og deres ledere betragter sig igen som formyndere og "eksperter" i forholdet til de menige medlemmer. Denne indstilling medfører i almindelighed bevidst eller ubevidst, at sådanne "politikere" søger at dække over fejl, tilbagevise berettiget kritik uden at have argumenter, der holder, manipulere med de folk, der har valgt dem osv. Kan man få held til engang at oprette et parti, der ikke er formynder, men talerør for medlemmerne og for arbejderklassen, hvor der virkelig er lighed mellem medlemmerne og hvor medlemmerne vir-

kelig ikke ser det fjerneste ned andre, der ikke er enige med dem - så tror undertegnede bestemt, at der også her i landet ville være plads for et sådant parti. Men som sagt tidligere: let bliver det ikke at sejle imod strømmen. Politik er, som du i dit brev giver udtryk for, for tiden en lidet anset beskæftigelse og vi vil altså prøve at give den en oprejsning.

Jeg vil slutte i denne omgang med at opfordre dig til også fremover, når du får tid dertil, at kritisere bladet - både indholdsmæssigt, sprogligt, politisk, opsætningsmæssigt osv. Uden at der er i hvert fald nogle, der skriver deres oprigtige mening om vore artikler, vil det være vanskeligt at lave et politisk blad af ny type, der evner at interessere læserne.

Med venlig hilsen

I.M.

FUNKTIONÆRER OG ARBEJDERE.

I vor introduktionsartikel i sidste nummer af ARBEJDERBLADET side 17 strejfede vi kort forholdet mellem funktionærer og arbejdere, og dette har givet anledning til misforståelser.

En klasseanalyse har til opgave at besvare spørgsmål om de forskellige klassers og lags stilling i revolutionen. For at have et korrekt udgangspunkt må det stå klart, hvilken klasse der er revolutionens ledende kraft. Allerede Marx hævdede, at arbejderklassen - især industriarbejderne - måtte spille den ledende rolle. Men for at vinde sejr over hovedfjenden, imperialismen og monopolkapitalen, må arbejderklassen ikke isolere sig, men tværtimod alliere sig med alle mellemlagene i samfundet.

Med kapitalismens overgang til monopolkapitalisme opstod der et vældigt bureaukratisk apparat i statsmagten

i monopolvirksomhederne og i andre samfundsinstitutioner, og dermed voksede behovet op for en ny befolkningsgruppe, funktionærerne. Hvordan skal denne gruppe vurderes? Som besiddelsesløse og lønslaver har den formelt den samme økonomiske stilling som arbejderklassen. Men af tre årsager finder vi det mest hensigtsmæssigt i klasseanalysen at placere funktionærerne blandt småborgerskabet.

For det første deltager funktionærerne ikke direkte i produktionen, det hårdeste slid tages af arbejderne, mens funktionærerne ofte har behageligere arbejdsforhold på kontorer og aflønnes af de produkter, som skabes af arbejderne. For det andet er funktionærernes karrieremuligheder større, og de knyttes nærmere til de herskende i samfundet, mange omgås dem i det daglige på kontorerne og bliver derfor lettere præget

fortsattes side 16

Socialdemokratiet DKP og SF et kort historisk tilbageblik

Den danske arbejderbevægelse er næsten hundrede år gammel, hvis vi regner fra den første spæde begyndelse. Bortset fra visse perioder har den til stadighed haft en svækket kampkraft på grund af ledernes svigten overfor klassefjenden. Vi står i dag foran en periode, hvor nye revolutionære opsving bryder frem i hele verden. I Danmark kan endnu kun døningerne af dette opsving mærkes; men også her vil arbejderklassen rejse sig til kamp og smide alt det råddenskab, som i dag båndlægger arbejderbevægelsen, over bord. Som forberedelse til denne kamp er det nødvendigt at se tilbage på arbejderbevægelsens historie og undersøge, hvornår ledernes svigten begyndte og hvori den bestod. Kun gennem et sådant historisk tilbageblik kan kursen fremover holdes fast rettet mod den socialistiske revolution.

Kapitalismens gennembrud i Danmark.

I 1860'erne og 1870'erne skete det virkelige industrielle opsving i Danmark. Antallet af industriarbejdere steg voldsomt, tilflytningen af arbejdere til København og i mindre grad de store provinsbyer kom i gang, og de industrielle virksomheder gik over fra småproduktion til stordrift. Som alle andre steder, hvor kapitalismen vokser frem, blev arbejderne holdt tilbage på et eksistensminimum i en fuldstændig retsløs tilstand. De uorganiserede spontane modstandsytringer kunne intet stille op imod det kapitalistiske undertrykkelsesapparat. De velgørende arbejderforeninger, som hovedsageligt bestod af velmenende repræsentanter fra borgerskabet, kunne kun bidrage med ubetydelige lapperier og havde hverken evnen eller viljen til at lede arbejderne egen kamp, som alene ville kunne ændre ved forholdene.

Behovet for en socialistisk arbejderbevægelse var således til stede i betydeligt omfang; men en sådan bevægelse kunne ikke komme i gang uden en socialistisk teori. Den videnskabelige socialisme var grundlagt nogle årtier tidligere af Marx og Engels, som senere tog initiativet til den første socialistiske arbejderbevægelse "Internationale". Det var denne bevægelse, der bredte sig til Danmark. I maj 1871 udsendte Louis Pio det første nummer af "So-

cialistiske Blade". Som det eneste blad, som hidtil havde stillet sig ubetinget på arbejderne side, talte arbejderne sprog og opfordrede til organiseret kamp, fik det straks stor udbredelse. På grundlag heraf kunne en dansk afdeling af "Internationale" oprettes allerede oktober samme år.

Der blev dannet fagforeninger, og strejkerne bredte sig. Borgerskabet var skræmt og så ingen anden mulighed end at slå igen ved hjælp af sin voldsomagt. Anledningen blev en solidaritetsdemonstration for strejkende murere i maj 1872 på Fælled i København. Pio og andre ledere blev arresteret, demonstrationen blev forbudt, og husarer huggede ind på de ca. 20.000 fremmødte arbejdere, som trodsede forbudet. De fængslede ledere blev indespærret i 3 år.

Dette kunne dog ikke standse bevægelsen. Den voksede hastigt frem de efterfølgende år, men under nye ledere. Borgerskabet var begyndt at lære den rette dobbelttaktik, som den har benyttet sig af lige siden: på den ene side at bruge sit voldsapparat mod de revolutionære arbejdere og deres ledere og på den anden side at hjælpe opportunistiske karrieremagere at arbejde sig frem til de ledende positioner i arbejderklassens organisationer. De Pio

blev løsladt i 1875 blev han straks valgt til formand for bevægelsen, men han opnåede ikke fuld kontrol med den. Året efter blev han på socialdemokratiets stiftende kongres "Gimlekongressen" genvalgt som formand, men med stærkt indskrænkede beføjelser. Under de efterfølgende partikampe blev Pio gradvist manøvreret ud; samtidig blev han bearbejdet fra politiets side, som til sidst bestak ham med 30.000 kr. - stillet til rådighed af to kapitalistfirmaer - til at emigrere til USA.

Pios svigten betød nye arbejdsmuligheder for opportunisterne i det ny-startede socialdemokrati. "Gimleprogrammet" havde vedtaget et socialistisk perspektiv; men ligesom ethvert andet parti, som svigter sit formål, gik socialdemokratiets praktiske svigten lang tid forud for den åbenlyse programmæssige svigten. De fleste menige socialdemokrater arbejdede ud fra hæderlige motiver; men lederne forsøgte fra første færd

at konsolidere deres positioner i parti og fagbevægelse og at begrænse aktiviteten til en perspektivløs 5-øres politik. "Septemberforliget" i 1899 betød en milepæl i de socialdemokratiske leders forræderi mod arbejderklassen. Efter en stor-lock-out lod de sig tvinge til på fagbevægelsens vegne at underskrive en håndfæstning, som for det første forkastede ethvert socialistisk perspektiv ved at anerkende "arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet" og for det andet afsvækkede arbejderne daglige kampmuligheder ved at godkende en række varslingsregler for strejker. Fagbevægelsens og socialdemokratiets leders svigten betød dog ikke en indstilning af enhver kamp. Arbejderne fortsatte på lokalt plan trods ledernes sabotage, og efterhånden opstod der forskellige faglige oppositionelle strømninger. I 1910 sluttede de sig sammen i den syndikalistiske +) bevægelse "Fagoppositionens Sammenslutning". Også indenfor det socialdemokratiske ungdomsforbund SUF var der en betydelig opposition.

Oktoberrevolutionen og dens virkninger.

I alle de europæiske lande, hvor socialdemokratier og fagforeninger var kommet i gang på initiativ af første og anden (som afløste første) Internationale og Marx og Engels, gennemløb bevægelsen samme forfald som i Danmark. Eneste undtagelse var Rusland, hvor Lenin fra starten havde været lederen. Her fastholdt flertallet af socialdemokratiet, bolsjevikerne, lige fra første færd det revolutionære perspektiv i enhver aktivitet. Efter mere end to årtiers tålmodigt arbejde var det bolsjevikiske parti opbygget af gode solide revolutionære kræfter. Da den russiske arbejderklasse og folkemasserne i den forløbne periode havde indset, at

partiet stod fast på sine revolutionære principper og kunne føre dem ud i praksis, hvorfor bolsjevikerne kunne lede det russiske folk til sejr, da situationen var moden i oktober 1917. Mens de socialdemokratiske ledere i de imperialistiske lande i Europa under 1. verdenskrig havde støttet hver sine kapitalistiske herrer, havde det bolsjevikiske socialdemokrati i Rusland ene af alle med held forsøgt at standse krigen ved hjælp af en revolution.

Oktoberrevolutionen blev modtaget med begejstring i den europæiske arbejderklasse, og oppositionen i socialdemokratierne og fagbevægelsen blussede op. I Danmark var socialdemokratiet gået ind i regeringsarbejdet i 1916, og da kongressen to år senere godkendte dette skridt, forlod venstreoppositionen partiet og dannede "Socialistisk Arbejderparti", som sammen med "Fagoppositionens Sammenslutning" ledede adskillige arbejderkampe. En voldsom demonstration på Grøntorvet i København no-

+) En syndikalistisk bevægelse anser arbejderne gradvise overtagelse af kontrollen med de enkelte fabrikker for at være tilstrækkeligt til at nedbryde borgerskabets magt. Den ser herved bort fra borgerskabets centrale magtorgan, statsmagten med dens voldsapparat.

vember 1918 medførte politiets arrestation af lederne af de to dårligt organiserede bevægelser, hvilket var i stand til at lamme en stor del af aktiviteten. I november 1919 blev "Socialistisk Arbejderparti" sluttet sammen med flertallet i det socialdemokratiske ungdomsforbund SUF i "Danmarks venstresocialistiske parti", som et år senere tog navneforandring til "Danmarks kommunistiske Parti" og tilsluttede sig "3. Internationale" (Komintern). Flertallet af "Fagoppositionens Sammenslutning" blev i de efterfølgende år gradvist tilsluttet DKP. Det første skridt i sammenslutningen blev udgivelsen af det fælles organ ARBEJDERBLADET.

Da DKP var startet som en sammenslutning af mange forskellige politiske venstrestrømninger, måtte det i starten have et særdeles dårligt ideologisk grundlag. De første 10 år af partiets levetid betød derfor store indre fraktionskampe mod syndikalistiske og reformistiske ⁺⁾ strømninger og mange eksklusioner og udmeldelser, hvorfor partiet i den forløbne periode kun i meget ringe grad var i stand til at fungere udadtil som et parti. Den voldsomme bevægelse i arbejderklassen, som fandt sted under de svære økonomiske kriser i 20'erne og 30'erne løb derfor i vid udstrækning forbi partiet. De socialdemokratiske pamperes kontrol med fagforeningsapparatet formåede DKP aldrig at true.

En stor hjælp på vejen bort fra den stilstand, som de interne fraktions-

kampe havde ført DKP ind i, var en åben kritik fra Komintern i 1929. DKP's manglende evne til at finde massernes sprog betød, at det ikke formåede at stille sig op som et konkret alternativ til socialdemokratiet, hvis positioner i fagbevægelsen derfor forblev urokkelige. Vejen ud af stagnationen var at bevæge sig ud på de store arbejdspladser, propagandere kommunismen - bl.a. ved at påvise forskellen mellem de hjemlige forhold og det socialistiske Sovjetunionen - og lede arbejderne i de daglige økonomiske kampe. I løbet af 30'erne nåede partiet et lille skridt på vejen; nogle af de hårdeste lokale arbejdskampe var således under ledelse af kommunister. Men som helhed formåede partiet ikke at holde trit med den bevægelse, som fandt sted i arbejderklassen. Årsagen hertil var delvist en mangel på gode revolutionære og erfarne kræfter, men især, at de ledere, som i denne periode satte sig på partiet, var folk, som heller ikke havde viljen til en virkelig revolutionær aktivitet. Den moderne revisionisme banede sig vej i DKP som i andre kommunistiske partier gennem personer, som i begyndelsen anerkendte kommunismen i ord, men i praksis modsatte sig den. Når tiden er moden begynder de moderne revisionisters åbenlyse forræderi mod arbejderklassens revolutionære sag. Dette forræderi begyndte for DKP's ledere - Aksel Larsen og Co. - vedkommende under det nye store revolutionære opsving under besættelsen.

Kampen mod den tyske nazisme.

Den anden verdenskrig begyndte på grund af de skærpede modsætninger mellem de imperialistiske stormagter indbyrdes samt mellem disse og det socialistiske Sovjetunionen. Den danske storkapital forsøgte at mele sin egen kage så godt som muligt, og da den tyske imperialisme i 1940 ved be-

sættelsen af Danmark så ud til at løbe af med sejren, tøvede de magthavende herhjemme ikke med at sælge landet til den tilsyneladende sejrherre. Hele den danske samfundsma-skine blev stillet til rådighed for Hitler, og monopolkapitalens facade, politikerne, manede til ro og orden og samarbejde med besættelsesmagten. De socialdemokratiske ledere udstrakte uden tøven deres forræderi mod arbejderklassen til et forræderi mod hele nationen ved at træde i tyskernes tjeneste. Den halehængspolitik overfor socialdemokratiet, som efter

+) Reformister interesserer sig kun for de daglige småforbedringer indenfor kapitalismens rammer og ser helt bort fra spørgsmålet om arbejderklassens magtovertagelse.

besættelsen kom til at dominere DKP's politik, slog allerede igennem det første besættelsesår, da DKP-lederne prædikede passivitet og åbent for-dømte enhver aktiv modstand mod besættelsesstyrkerne.

Efter der tyske angreb på Sovjetunionen og aktionen i Danmark mod DKP, hvorunder partiet blev forbudt og mange ledere og medlemmer arresteret, blev partiet omstillet til den illegale og væbnede kamp. Flere modstandsgrupper voksede hurtigt frem omkring aktiviteter som propaganda og sabotage. Revolutionære kommunister gjorde herunder en stor indsats som initiativtagere til og organisatorer af store dele af den aktive kamp. Både internationalt - hvor de sovjetiske tropper under Stalins ledelse vandt de første og de afgørende sejre over det nazistiske Tyskland på østfronten, mens andre frontafsnit i det væsentligste lå stille - og nationalt viste kommunisterne sig som de bedste frihedskæmpere. Som leder af den aktive kamp og med en enorm prestige i arbejderklassen og folket havde DKP for første gang i sin historie muligheder for at vise sine revolutionære evner. Men højrefejl i ledelsen svækkede allerede kampen mod nazismen, og efter besættelsen gik det over i direkte forræderi.

I enhver revolutionær kamp må kommunister forstå at samarbejde med andre progressive kræfter og partier; men i en sådan enhedsfront vil der nødvendigvis findes adskillige vaklende kræfter, som vil forråde enhedsfronten til fjenden, når tiden er moden. Kommunister må i enhver enhedsfront bevare initiativet og ikke på nogen måde lade de vaklende højrelementer lægge bånd på aktiviteten. Under besættelsen dannedes "Frihedsrådet" som modstandsbevægelsens ledende organ; men sammensætningen af dette kom ikke til at genspejle det virkelige styrkeforhold i modstandsbevægelsen. De vaklende højrelementer var derfor i stand til at bestemme farten. Under besættelsen betød dette, at kampen blev hæmmet; efter besættelsen betød det en total opgivelse af kampen.

Da den danske monopolkapital i besættelsens sidste år så, hvilken vej

udviklingen gik, begyndte den at sadle om. Den lod sine politikere optræde som nationale forkæmpere imod den tyske besættelsesmagt med det formål senere at indordne sig under den sejrende part, den engelsk/amerikanske imperialisme, hvis våbenmagt skulle bruges til at undertrykke den danske modstandsbevægelse efter besættelsen, hvis den ikke frivilligt afleverede våbenene. Gradvist blev facadeapparatet bestående af politiske partier, fagforeninger og andre organisationer omstillet fra at tjene den tyske nazisme til at overtage magten i det "befriede" Danmark. De ledende socialdemokrater spillede herunder en vigtig rolle, både som leder af bourgeoisiets traditionelle facade og ved at infiltrere frihedsrådet med folk som Frode Jacobsen for derved at gøre frihedsbevægelsen ude af stand til at overtage magten efter krigen.

Efter besættelsen kunne monopolkapitalen således uhindret genindføre sin traditionelle magtstruktur og genopbygge sin egen væbnede magt, mens modstandsbevægelsen passivt lod sig afvæbne. I dette forræderi deltog DKP-lederne uden skrupler mod til gengæld at modtage en plads i den "samlingsregering", som straks blev nedsat. I ord modsatte DKP-lederne sig i vage vendinger udviklingen med krav om "styrkelse af demokratiet" (hvilket demokrati?) og et opgør med "landsforrædere" (uden direkte at nævne de virkelige forrædere, monopolkapitalen og dens politikere). Men i praksis gjorde de deres til, at "den gamle orden" kunne genindføres så gnidningsløst som muligt; de undlod at lade deres væbnede modstandsgrupper arrestere de virkelige landsforrædere eller i det mindste at holde våbnene parat til en sådan aktion. Til trods for at de ved en sådan handling ville få støtte hos den brede befolkning - som stadig i dag snart 25 år efter er klar over, at opgøret kun ramte "små fisk", mens bagmandene hytter sig i samfundets top - overlod de godvilligt alle våbnene til dem, som kort forinden havde stået i tysk tjeneste.

Udviklingen efter besættelsen.

Lige siden har DKP-ledelsen trofast ført halehangspolitik overfor socialdemokratiet. I perioden lige efter besættelsen, hvor den antikommunistiske hetz endnu ikke havde vendt folkestemningen fra DKP, førte de endog forhandlinger om en sammenslutning med socialdemokratiet. Men ved forræderiet efter besættelsen var DKP tvunget ind i en passiv position, hvilket resulterede i, at såvel aktiviteten i partiet, antallet af medlemmer og tilslutningen ude i befolkningen er gået jævnt tilbage siden da. Det store antal revolutionære kommunister, som befandt sig i partiet, blev holdt tilbage af den revisionistiske partiledelse.

I 1958 brød den største revisionist og formand for DKP Aksel Larsen ud af partiet og grundlagde "Socialistisk Folkeparti". Partiet kom til at omfatte utilfredse DKP'ere fra fagbevægelsen (hvor det dog aldrig nåede op på en styrke, som svarede til DKP's) samt store dele af den venstresøgende ungdom, for hvem DKP's stivnede partimaskineri ikke virkede som nogen tiltrækning, og det opnåede nogen vælgertilslutning. Aksel Larsen og Co.'s bestræbelser på at gøre SF til et parlamentarisk støtteparti for socialdemokratiet betød i vinteren 1967/68 en partisprængning, hvorunder de venstresøgende unge og intellektuelle dannede partiet "Venstresocialisterne", som dog hidtil ikke har evnet at forbinde sig med arbejderklassen.

Aksel Larsens afgang betød dog ikke nogen tilbagevenden til den revolutionære vej for DKP. Internationalt fulgte det i hælene på Krustjovrevisionismen, da den tilrev sig magten i Sovjetunionen, og nationalt stod det bestandigt på frierfodder overfor Socialdemokratiet. Tilslutningen i befolkningen er nede på et minimum, og de mange revolutionære kommunister fra besættelsens dage har givet op og er gået over i de passives rækker.

I de senere år er udviklingen imidlertid nået til et nyt vendepunkt. Den væbnede kamp i Asien, Afrika og Latinamerika mod den amerikanske imperialisme og dens lakajer, den

sejrrige kamp mod revisionismen i det socialistiske Kina under kulturrevolutionen og arbejderklassens og folkenes kampe på den imperialistiske hjemmefront i USA, Europa og Japan gennemryster hele det imperialistiske verdenssystem med stadig voldsommere økonomiske og politiske kriser. Med formand Mao Tsetung som vor tids største revolutionære leder vil alverdens folkemasser uvægerligt besejre imperialismen, revisionismen og alle andre former for reaktion og undertrykkelse; intet vil kunne standse det nuværende revolutionære fremstød på vejen mod dette mål.

I Danmark viser dette fremstød sig i dag som en stor vækst i antallet af lokale strejker og demonstrationer i arbejderklassen og folkemasserne. De ledende fagforeningskampe afslører sig stadig tydeligere ved deres modstand mod "uro" og "ulovlige strejker, og oppositionen mod dem trænger dybt ind i fagbevægelsen. I socialdemokratiet er der opstået en betydelig venstrefløj - ikke mindst i dets ungdomsorganisation DSU - som omfatter flere med ledende positioner i både parti og fagbevægelse. Også i DKP vokser oppositionen mod ledelsens halehangspolitik overfor socialdemokratiet. Denne politik har altid været imod det store medlemsflertals ønsker, og oppositionen vokser nu opad i partiapparatet. Modsætningerne mellem højrevisionisterne og "centristerne" er også skærpet på grund af den sovjetiske besættelse af Tjekkoslovakiet.

Opbruddet i Danmark er begyndt som alle andre steder på jorden. Bevægelsen på arbejdspladserne, blandt studenterne og i andre befolkningsgrupper vil smelte sammen med den politiske venstrebevægelse såvel i som udenfor de eksisterende partier. Af denne sammensmeltning skabes der basis for dannelsen af det revolutionære kommunistiske parti byggende på arbejderklassens revolutionære teori i vor tid, Mao Tsetung tankningen. Kun et sådant kan blive det landsomfattende politiske og organisatoriske centrum, som kan lede arbejderklassen og folkemasserne til sejr.

+++++
I verden af i dag tilhører al kultur, al litteratur og kunst bestemte klasser og er spændt for bestemte politiske linier. Der er i virkeligheden ikke noget, der hedder kunst for kunstens skyld, kunst, der står over klasserne, kunst, der er adskilt fra eller uafhængig af politik.

(Mao Tsetung, maj 1942)

+++++
HVEM ARBEJDER
KUNSTNERNE FOR?
+++++

Debatten om kunst og kultur har længe bølget i pressen mellem de såkaldte eksperter og autoriteter. De taler om forholdet mellem kunst og pop og diskuterer, hvad man skal anerkende som kunst, og hvordan man skal få kunsten ud til bredere dele af befolkningen.

DASF's fagblad nr. 24 bringer en artikel med overskriften: "Kunstneren må blive arbejder" af maler og kunstkritiker ved AKTUELT, Johan Møller Nielsen. Han vil have kunsten demokratiseret. I sin artikel klager han over, at størstedelen af befolkningen er ligeglade med kunsten eller bruger erstatninger for den. Kunstlivet er antidemokratisk, siger han og peger på en række ting: "Kunst fremvises kun for særlige samfundsklasser og honorationeres i særlige bygninger med særlige åbningstider og et særligt ceremoniel", osv.

Socialdemokraten J. Møller Nielsen har store reformplaner, han vil have kunsten udbudt til salg gennem små kunstskeoler, værkstedsudsalg, og på denne måde sprede kunsten til bredere dele af befolkningen. Vi citerer fra hans forslag:

"Og derfor skal man nok lave hele kunst-Jannelsen om og starte en anden form for kunstsalg end vi kender. Man kunne således tænke sig kunstkademiet omdannet til værkstedsskeoler spredt over hele landet". Og: "Man kunne måske på denne måde bryde kunsthandelens antidemokratiske prisdannelsesdiktatur og få et større køberpublikum i tale".

Han slutter sin artikel af med denne salve: "På en eller anden mystisk måde får folk - rige som mindre rige

- forstand på kunst, såsnart der er mulighed for et ejerforhold".

Vi fristes til at spørge: Hvad med at lave Statens Museum for Kunst om til et aktieselskab, og så udbyde aktierne til salg for arbejderne? J. Møller Nielsens reformideer er, når alt kommer til alt, nøjagtig den samme gang socialdemokratiske overflade-gas, vi kender fra det politiske liv og fagbevægelsen. Hans problem er at få flere interesseret i den nuværende kunst. J. Møller Nielsens to sider lange artikel nævner ikke kunstens indhold med et eneste ord; i stedet klager han bare over, at folk er ligeglade med kunsten eller bruger erstatninger for den.

Da folketinget i 1965 indførte Statens Kunstfond, var der røre i store dele af befolkningen. Spørgsmålet om statsløn til kunstnerne blev drøftet på arbejdspladserne og andre steder. De intellektuelle og de borgerlige støttede kunstfonden, mens arbejderklassen som helhed gik imod (Rindahlisme blev det kaldt, fordi pressen som repræsentant for alle arbejdere kun hev denne Rindahl frem og gav ham lov til at udtale sig). Dette røre viste en væsentlig ting. Som arbejder kunne man ikke finde nogen interesse i det borgerlige samfunds finkultur og kunst, og især ikke i den moderne kunst.

Er arbejderne dumme? Eller er der tale om modstridende interesser?

I litteratur- og kunstkritik er der to kriterier, det politiske og det kunstneriske... Der er det politiske kriterium, og der er det kunstneriske kriterium, hvordan er forholdet mellem de to? Politik kan ikke ligestilles med kunst, og en almindelig verdensanskuelse kan heller ikke ligestilles med en metode for kunstnerisk skaben og kritik. Vi benægter ikke blot, at der eksisterer et abstrakt og absolut uforanderligt politisk kriterium, men også, at der eksisterer et abstrakt og absolut uforanderligt kunstnerisk kriterium, hver enkelt klasse i ethvert classesamfund har sine egne politiske og kunstneriske kriterier. Men alle klasser i alle classesamfund sætter uvægerligt det politiske kriterium først og det kunstneriske kriterium som nummer to...

(Mao Tsetung, maj 1942)

Den herskende klasse må kræve, at kulturen og kunsten i alle dens forskellige udtryksformer spredte over klassens synspunkter, tilslører klasse modsætningerne og skaber forvirring om de undertrykte klassers interesser og muligheder.

Den abstrakte retning, kunsten i dag har, kom til verden nogenlunde sammen med industrialiseringen, men slog først igennem omkring 1. verdenskrig. En gruppe kunstnere (DADAisterne) erklærede, at krigen viste, hvor meningsløst livet var, og da kunsten jo skal genspejle livet, måtte kunstværkerne også være meningsløse. Livet er absurd, sagde de, det må kunsten også være. Arbejderne anså derimod ikke livet for absurd og meningsløst, de forkastede denne nye kunstretning og gør det den dag i dag.

De mest fremsynede kapitalister var stærkt interesserede i denne abstrakte retning i kunsten. Kirkens kunst og kultur var ved at slippe sit tag i befolkningen, og denne nye opfattelse - at der ikke var nogen forklaring på livets ubehageligheder, ingen sammenhæng mellem årsag og virkning, alt har samme værdi, alt svævende og relativt osv. - var lige i storkapitalens kram og kunne afløse den religiøse indstilling.

De støttede den moderne kunst, ikke alene gennem private opkøb, men også gennem statsmagten og lovgivningen. Kunstnerlønnen er allerede nævnt, men man kører også frem på undervisningsanstalterne og i pressen.

Mens kunsten i gamle dage hovedsageligt gav sig af med at forherlige overklassen, så tjener den moderne retning i dag det formål at bagvaske de arbejdende og forvirre de intellektuelle.

Kunsten i dag er et våben hovedsageligt rettet mod de intellektuelle, mod den arbejdende befolkning virker det stort set ikke, her er poppen det mest effektive våben. Kunsten og poppen har samme politiske indhold, det er kun formerne, der er forskellige.

Begge former arbejder (bevidst eller ubevidst) ud fra den herskende classes synsvinkel og i dens interesse.

Den borgerlige ideologi - med den enkelte hævet over gruppen og "enhver er sin egen lykkes smed" og fysisk arbejde er nedværdigende - er grundlaget for hele den kulturelle påvirkning, vi får. Lad os som et eksempel tage avisernes tegneserier: Her ser vi, at så at sige alle de serier, der handler om almindelige mennesker, er tegnet som karrikaturer (Mads og Misse, Carl, Kasket Karl osv.), mens de serier, hvor helten ikke deltager i produktionslivet, er tegnet naturligt (Rip Kirby, Jens Lyn, Beps osv.).

Begge former arbejder også for at pacifisere befolkningen. Hippiekulturen og det meste af beatmusikken opfordrer ungdommen til at sætte

BESTIL ABONNEMENT!

Vi har udsendt et stort antal prøveeksemplarer af de to første numre af ARBEJDERBLADET. Den gratis udsendelse kan vi ikke fortsætte i samme omfang. Vi vil derfor opfordre interesserede til at benytte vedlagte girokort.

Abonnementspris: Kr. 10,00

sig ned og vende ryggen til problemerne.

TV-inderholdningen overdøjer os bl.a. med gamle amerikanske film, der altid foregår i et overklassemiljø og altid beskæftiger sig med overklassens problemer.

Det er også sød musik i overklassens øre, når kunsten og poppen dyrker kærligheden, pornografien, selv naturskildringer og alle andre ting, der ikke beskæftiger sig med samfundet, virker som en hjælpende hånd for det bestående system.

Kunst har dog ikke altid været adskilt fra folket. Tværtimod, kun-

sten er oprindelig opstået i samfundet som en del af befolkningens hverdag, nært knyttet til det daglige arbejde.

Først ved klasesamfundenes opståen skete adskillelsen. Først slaveejerne, siden godsejerne med deres konge- og fyrstemagt i toppen, forsøgte gradvist at skille kunsten fra folket og gøre den til en finkultur, beregnet for overklassen.

Kapitalismen - specielt den nuværende imperialismen - er mindretalsdiktaturets sidste stadium. Klassemodsætningerne skærpes og borger-skabet benytter ethvert middel til

fortsat fra side 8

af deres syn på samfundet og revolutionen. Og for det tredje er størstedelen af funktionærerne spredt på en lang række mindre arbejdspladser; koncentrationen, som er en af arbejderklassens væsentligste egenskaber, gør sig således ikke gældende i samme grad hos funktionærerne.

Udviklingen har givet de lavere funktionærlag en position, som i mange henseender er tæt på arbejderklassens. De resterende forskelle betyder dog alligevel, at heller ikke disse lag klassemæssigt bør henregnes under arbejderklassen. Men da naturligvis de brede funktionærlag før eller siden vil stille sig på revolutionens side, har arbejderklassen heri en vigtig forbundsfælle i kampen mod klassefejden.

Placerer man alle funktionærerne i arbejderklassen, kommer man ud i samme ufare, som "Kommunistisk Forbund (m-l)" er kommet i sin "klaseanalyse" i tidsskriftet KOMMUNIST dec. 68 side 14. Her bliver alle funktionærer - fra øverst til nederst - placeret hos arbejderklassen som en del af revolutionens ledende kraft og i en mere revolutionær stilling end f.eks. de små selvstændige. Vi mener, at KF går ud fra abstrakte definitioner og ikke fra den konkrete virkelighed, når det hævder, at funktionærlagene vil være lige så tidligt på barrikaderne som arbejderne (jvf. f.eks. Frankrig og Italien), og at endog topfunktionæren må placeres i en lavere økonomisk kategori end den lille selvstændige, endog husmanden, som

må arbejde deltids i industrien. En sådan "klaseanalyse" vil ikke kunne anvendes i nogen revolutionær kamp.

Formelt ejer funktionæren mindre end den lille selvstændige; men reelt har mange større indflydelse i samfundet. I KF og andre steder har udtrykket "lønarbejderklassen" vundet udbredelse, hvilket dækker over en manglende forståelse af dette forhold. Alle, som tilsyneladende har samme økonomiske stilling, idet de modtager løn for deres arbejde, placeres i samme klasse "lønarbejderklassen", selv om der reelt er store forskelle i deres magtmæssige og dermed klassemæssige stilling i samfundet.

Grunden til, at vi kort omtalte denne problemstilling i vor introduktionsartikel, er, at KF's ledelse benytter sig af uenigheden om vurderingen af funktionærernes stilling til at bestride, at revolutionens ledende kraft er arbejderklassen - først og fremmest industriarbejderne. Initiativtagerne til ARBEJDERBLADET har tidligere som medlemmer af KF forsøgt at få sat et målbevidst arbejde i gang på de store arbejdspladser. Et af de talrige argumenter, vi har mødt, gik ud på, at da det i dag ikke nødvendigvis var industriarbejderne, som var mest aktive, var der ingen grund til, at KF skulle prioritere indsatsen her. Man fandt mulighederne indenfor bl.a. "kontorproletariatet" lige så gode som indenfor industriproletariatet.

at klamre sig til magten. Dette genspejler sig også indenfor kunsten, som er blevet mere adskilt fra folket end nogensinde.

Det er dog ikke lykkedes de herskende klasser at få alle kunstnere gennem hele perioden siden slavesamfundet til at indordne sig under forholdene. Mange kunstnere har i deres værker søgt at skildre verden ud fra det arbejdende folks synsvinkel.

Broby-Johansens bog: "Dagens dont gennem årtusinder" er en samling af sådanne billeder. Denne bog kan varmt anbefales af alle kunstinteresserede, der ønsker at se den drivende kraft i historien - arbejdet - genspejlet i kunsten. Den bedste anbefaling af Broby-Johansens bog giver borgerskabet dog selv i Berlingske Aftenavis, 21. november 1969, vi citerer:

"For at sige det rent ud: mage til billige, fladtrådte og hadefulde socialistklischeer skal man heldigvis lede længe efter, ja man skal helt tilbage til socialismens barndom. I Broby-Johansens fantasi vrimer det med blodtørstige kapitalistiske udsugere, der med pisker i hånd brutalt udnytter det arbejdende folk, de brede masser der op gennem tiden angiveligt skal have været menneskeheden's eneste værdifulde bestanddel. Helt ud i det tåbelige kommer forfatteren, når han triumferende kan meddele, at Christian d. IV skam ikke byggede Rundetårn, for det gjorde jo bl.a. murere og tømrere..."

Progressiv og revolutionær kunst i de imperialistiske lande er dog en undtagelse, borgerskabet evner her at holde de fleste forsøg tilbage med langt større effektivitet end nogen tidligere udbytende klasse. Men med revolutionens opblussen og det socialistiske samfunds opståen følger en kunst af ny type, en kunst skabt af revolutionære kunstnere, en kunst der står i folkets tjeneste.

Alle folkefjendske kunstnere, som blomstrer under kapitalismen, vil blive fejlet til side af den frem-

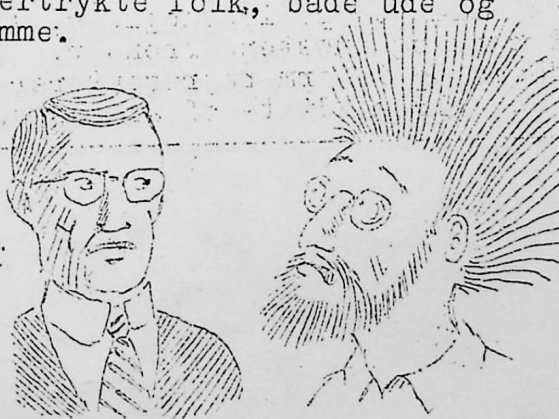
BEOTILS ARVAT

Sir, Deres finansrådgiver ønsker at tale med Dem.

Sir, de amerikanske monopolkapitalister har voksende besvær med de undertrykte folk, både ude og hjemme.

Det er både usundt for Dollaren og for pundet og dermed for Deres store økonomiske interesser. Vi må have ro og orden, ellers går det rent galt.

J. Lennon: Man kan sælge fred ligesom vaskepulver (Politiken 8/1-70).

brusende revolution, og nye vil opstå. Folkemasserne vil igen komme på fortrolig fod med kunsten. Alle kunstneriske evner hos folket vil komme til fuld udfoldelse, når ingen reaktionær klasses ideologi længere kan holde dem tilbage.

Den kinesiske kulturrevolution er vort eksempel på, at arbejderklassens diktatur gennemgribende kan overtage og revolutionere kunsten. Den luger ud i det gamle for at kunne opbygge det nye. Kineserne siger selv om kulturrevolutionen i kunsten:

"Kendsgerningerne er ikke, at f.eks. Pekingoperaens grundlæggende færdigheder er blevet forkastet, men de er ikke længere tilstrækkelige. De, der ikke kan bruges til at genspejle livet af i dag, bør og må forkastes.

Et andet fremtrædende træk ved den socialistiske kulturrevolution i de sidste tre år, er den udbredte masseaktivitet blandt arbejdere, bønder og soldater på ideologiens, litteraturens og kunstens fronter. Både i indhold og i form repræsenterer især de talrige digte af arbejdere,

bønder og soldater, der kommer frem på vægaviser og på tavler, en helt ny tidsalder.

Naturligvis er dette blot de første frugter af vor socialistiske kulturrevolution, det første skridt i vor lange march..."

INDHOLD

Kan den danske arbejderklasse lære noget af den kinesiske kulturrevolution... s. 1

Politiets stilling under arbejdskampe..... s. 5

Brev fra læser + svar..... s. 7

Funktionærer og arbejdere... s. 8

Socialdemokratiet, DKP og SF - et kort historisk tilbageblik..... s. 9

Hvem arbejder kunstnerne for..... s. 14

Det ejendommelige for mig er, at når man endelig tilbyder underklassen det ypperste, overklassen har frembragt - finkulturen - så har underklassen intet ønske om at modtage denne gave.

Formålet med udgivelsen af ARBEJDERBLADET er gennem en forening af klassebevidste arbejdere at skabe basis for dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti, der bygger på Mao Tsetung-tænkningen, arbejderklassens revolutionære teori, som den er skabt af Marx og Engels og videreudviklet af Lenin, Stalin og Mao Tsetung.

ARBEJDERBLADET redigeres af et udvalg. - Ansvh. Ib Møller.

Abonnementspris: kr. 10,00. - Løssalgspris: kr. 1,00.

Tillæg til ARBEJDERBLADET til uddeling på arbejdspladser og andre steder kan rekvireres gratis.

Giro 20019, ARBEJDERBLADET, c/o Jørgen Larsen, Vesterbrogade 143, 2 tv.
1620 København V